

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału krajowe przepisy ograniczające bądź zabraniające niektórych warunków sprzedaży nie są objęte art. 28 WE, o ile zostaną spełnione dwa warunki: po pierwsze, dane przepisy muszą obowiązywać wszystkie zainteresowane podmioty gospodarcze wykonujące działalność na terytorium krajowym, a po drugie powinny wpływać na handel produktami krajowymi i pochodzącymi z innych państw członkowskich w ten sam sposób, prawnie i faktycznie. W niniejszym przypadku spełniony został jedynie ten pierwszy warunek, podczas gdy skutek przepisu stanowiącego, że wszystkie zobowiązania umowne muszą zostać zrealizowane przez jednego dostawcę jest taki, iż produkty krajowe i pochodzące z innych państw członkowskich nie są traktowane w taki sam sposób, prawnie i faktycznie. Przepis taki utrudnia dostęp do rynku w większym stopniu towarom zagranicznym niż towarom krajowym. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, nie ma w tym zakresie znaczenia okoliczność, że krajowe apteki, które nie są usytuowane w pobliżu szpitala miałyby podobne problemy. Przepis krajowy, który nie przyznaje korzyści wszystkim produktom krajowym oraz który wprowadza utrudnienia zarówno dla towarów krajowych, jak i zagranicznych, nadal może zostać uznany za ograniczenie w handlu między państwami członkowskimi.

Ograniczenia w handlu wewnątrzspółnotowym mogą być uzasadnione nadrzędnymi wymogami interesu publicznego, w szczególności odnoszącymi się do bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. Dany przepis krajowy powinien być odpowiedni, konieczny i proporcjonalny do celu, którego osiągnięciu służy. Nie istnieje żadne uzasadnienie na gruncie zdrowia publicznego dla kumulacji wymogów umownych, nakazywanych przez ustawodawstwo krajowe. Przeciwnie, aptekom usytuowanym w większej odległości od szpitala, którego dotyczą dostawy, powinno się zagwarantować możliwość zapewniania regularnych dostaw produktów leczniczych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 13 marca 2007 r. — A.O.B. Reuter & Co. przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-143/07)

(2007/C 117/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A.O.B. Reuter & Co.

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Pytania prejudycjalne

Czy zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia Komisji nr 3665/87 (¹) karze podlega jedynie dostarczenie przez eksportera fałszywych informacji w deklaracji wywozowej lub czy karze podlega samo niedochowanie materialnych przesłanek roszczenia o refundację?

(¹) Dz.U. L 351, str. 1.

Odwołanie wniesione w dniu 13 marca 2007 r. przez K-Swiss, Inc. od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-14/06 K-Swiss, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-144/07 P)

(2007/C 117/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: K-Swiss, Inc. (przedstawiciel: H. E. Hübner, adwokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że uznając wniesioną skargę o stwierdzenie nieważności za spóźnioną Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasady 61, 62 i 68 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (¹).

(¹) Dz.U. L 303, str. 1.